

[Arbejdsministeren]

uden arbejde, for de kommer jo ikke til at bidrage til finansieringen.

Så sagde hr. Bakholt, at nu skulle folk til at betale dobbelt, for sådan som det er i dag, er det jo staten, der for 85 pct.s vedkommende dækker udgifterne – det er rigtigt, at det går over skatterne – og sagde, at nu skulle man oven i købet pålægge arbejdsmarkedets parter bidrag. Men det er jo netop meningen, at de bidrag, der kommer ind til uddannelsesfonden, skal dække udgifterne til arbejdsmarkedsuddannelserne.

Med det forslag, som ligger her, er der udelukkende taget stilling til spørgsmålet om finansieringen af arbejdsmarkedsuddannelserne. Der er ikke taget stilling til styringen af arbejdsmarkedsuddannelserne i én eneste af de bestemmelser, der er forelagt, eller i bemærkningerne til lovforslaget. Det vedrører ikke styringen af arbejdsmarkedsuddannelserne. Regeringen har bebudet, at den i denne folketingsamling vil komme med en samlet lovgivning om arbejdsmarkedsuddannelserne. Dette er ikke forløberen. Når vi kommer med vores hovedforslag, vil vi også tage spørgsmålet op om styringen, men vi rører ikke ved de styringsmekanismer, vi har i dag, hvor parterne har en stor – og jeg mener også en rimelig – indflydelse på indholdet og længden af de forskellige uddannelser.

Hr. Bakholt sagde også, at der efter hans opfattelse kan være tale om, at der er begået overenskomstbrud ved, at vi nu kommer med denne lovgivning. Det er der ikke. Det er jo sådan, at man altid kan komme med ny lovgivning. Man vil i princippet kunne komme med lovgivning midt i en overenskomstperiode, hvor man forhøjer skatterne, eller hvor man forhøjer de indirekte skatter, eller hvor man ændrer tilskud til fødevarer af den ene eller den anden slags, eller hvor man ændrer afgifterne på biler, hvilket kunne få økonomisk virkning for folk, uden at man kunne sige, at det var brud på nogen overenskomst, og derfor er der heller ikke nogen, der vil kunne komme og kræve erstatning.

Hr. Bakholt var også inde på, at der ifølge forslaget vil være grupper, der skal bidrage til finansieringen af arbejdsmarkedsuddannelserne, som ikke i dag har nogen andel i arbejdsmarkedsuddannelserne. Det er korrekt. Det er ikke tænkt således, at man med dette lovforslag åbner for, at andre grupper skal have adgang til de traditionelle arbejds-

markedsuddannelser, sådan som vi kender dem. Det er der ikke noget i.

Endelig sagde hr. Bakholt, at han synes, forslaget er asocialt, fordi bidraget er ens for alle lønmodtagere. Det er det ikke, det ved hr. Bakholt også. Det er ikke det, det drejer sig om. Det afhænger af, hvor mange timer man arbejder, men det er ens, uanset hvilken indkomststørrelse man har. Vi må vel også se på, hvem der i dag er de rent faktiske brugere af arbejdsmarkedsuddannelserne. Mere end halvdelen er ledige, og derudover er der mange med lave lønninger. Så jeg synes ikke, at hr. Bakholt har ret i den betragtning, at forslaget er asocialt.

Jeg skal sige tak til repræsentanterne for de partier, som har støttet lovforslaget. Jeg har bemærket de forskellige udsagn, der har været om, at det var væsentligt, om man ville overveje i regeringen, om man kan gøre noget for at lette forholdene for de mindre virksomheder. Det er klart, at når dette lovforslag skal træde i kraft 1. januar 1984, så har der ikke været tekniske og administrative muligheder for at indarbejde dette i lovforslaget. Det er også klart, at det vil indgå i det almindelige udvalgsarbejde, som regeringen har om, hvad vi generelt kan gøre for at lette vilkårene for de mindre erhvervsvirksomheder, herunder om vi eventuelt vil kunne friholde arbejdsgiverne for at betale bidrag for den først ansatte. Men det er noget, udvalget må se nærmere på.

Til fru Lilli Gyldenkilde vil jeg gerne sige det samme, som jeg sagde til hr. Bakholt: at der ikke er tale om nogen ny punktafgift. Der er tale om en mere aktiv finansiering af arbejdsmarkedsuddannelserne.

Fru Lilli Gyldenkilde var også inde på, hvordan man fik fastsat bidraget. Det er sådan, at for 1984 fastsætter vi bidragsstørrelsen i selve lovforslaget. Men det er klart, at man ikke kan lade det bidrag være uændret. Derfor har vi i forslaget valgt en model, hvorefter det er folketinget, der regulerer det gennem de årlige finanslove. Men da det af administrative grunde er hensigtsmæssigt, at bidraget fastsættes i september måned – dér har vi jo ikke nogen finanslov hjemme – har vi måttet vælge en fremgangsmåde, hvor vi alligevel siger, at det er folketinget, der afgør det, men hvor vi ser på, hvad der er vedtaget. Jeg skal prøve på at beskrive det gennem